

rušil svou povinnost jako advokát ustanovený chudé straně. V dalším dospěl pak odvolací soud k názoru, že nepodání odvolání jest v příčinné souvislosti se škodou, způsobenou žalobkyní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce. Mylným jest názor dovolatelův, že nebyl povinen vyhověti příkazu, udělenému mu stranou, jím zastoupenou, a podati odvolání z rozsudku proto, že šlo o volný výklad zákona. I kdyby bylo šlo o otázku v zákoně neřešenou, ač ve skutečnosti šlo o věc jasnou a nepochybnou, měl žalovaný vznést opravný prostředek na něm výslovně požadovaný. Nelze souhlasiti s jeho náhledem, jako by opravný prostředek měl býti zástupcem strany vznesen jen tehdy, je-li příznivý jeho výsledek jistým. Spíše je přisvědčiti názoru, že k podání opravného prostředku není zástupce strany přes její vyzvání povinen jen tehdy, může-li se opřít o přesný a určitý předpis zákona, vylučující ať již prostředek ten sám o sobě, nebo jeho úspěch. Po vyhovění žalobě na rozlučku došlo nutně k zamítnutí žaloby, kterou žalobkyně domáhala se na manželi výživného. Tento nárok byl jí rozsudkem odepřen výhradně jen s poukazem na rozsudek rozlučující manželství z viny žalobkyně. K tomuto rozsudku musilo dojíti, když žalovaný jako právní zástupce žalobkyně nevyhověl příkazu, a nepodal odvolání. Důsledkem zamítnutí žaloby na placení výživného není manžel žalobkyně povinen poskytovat jí slušnou výživu podle §u 91 obč. zák., po případě platiti jí výživné, k němuž měl býti odsouzen. Že by manžel žalobkynin nebyl s to, poskytovat jí slušnou výživu, nebylo v tomto sporu ani tvrzeno; žalovaný namítl jen přemrštěnou výši požadovaných částek, o čemž nelze prozatím jednati, ježto jde jen o právní důvod nároku. Nelze tudíž ani při výkladu podle §u 863 obč. zák. dojíti k jinému výsledku, než k němuž dospěl soud odvolací. Bezvýznamné je tvrzení dovolatelovo, že jako advokát neručil za výsledek sporu, neboť tato skutečnost nemá spojitosti se žalobním nárokem. Pro tento spor stačí zjištění, že by se žalobkyni bylo dostalo výživného i útrat sporů, kdyby byl žalovaný podal odvolání, jež bylo na něm požadováno. V tomto směru ručí žalovaný jako právní zástupce za nepříznivý výsledek sporu, přivoděný jedine jeho opomenutím.

Čís. 5248.

K tomu, by se movitá věc stala příslušenstvím nemovitosti, se vyžaduje, by sloužila hospodářskému účelu hlavní věci. Na větším nebo menším stupni fyzické stability tohoto spojení nezáleží. Zařízení strojové k výrobě elektřiny jest příslušenstvím mlýna rozšířeného o elektrárnu. Nevyhledává se ohledně strojů, by vlastník věci hlavní byl i vlastníkem věci vedlejší, jen když stroj byl postaven vlastníkem věci hlavní.

(Rozh. ze dne 1 září 1925, Rv II 537/25.)

Žalovaná banka vedla exekuci vnučenou dražbou na dlužníkův mlýn s elektrárnou. Žalující firma, tvrdíc vlastnické právo ku elektrárenským strojům, žalovala o nepřipustnost exekuce na tyto stroje. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalovaná vede exekuci na elektrárenské stroje, k nimž žalobkyně (dovolatelka) dle svého tvrzení vyhradila si právo vlastnické. Nesporno jest, že tato výhrada není v knize pozemkové dle §u 297 a) obč. zák. poznamenána. Přisvědčiti jest názoru dovolatelky, že k tomu, by věc stala se příslušenstvím nemovitosti, vyžaduje se dle §u 294 obč. zák., by věc, která se s nemovitostí spojuje, sloužila hospodářskému účelu hlavní věci. V tomto sporu tomu tak jest. Zařízení strojové, sloužící k výrobě elektřiny (dle dovolacího spisu k osvětlování města), není ovšem příslušenstvím mlýna nebo mlynářské živnosti jako takové. Ale dovolatelka přehlíží, že původní mlýn rozšířen byl o podnik elektrárenský, takže nyní hlavní věcí jest mlýn a elektrárna, a právě tato elektrárna jest hlavní věcí oproti strojům dovolatelkou dodaným. Není tedy správným názor dovolatelky, že stroje, o něž jde, jsou věcí samostatnou, ježto hlavní věcí jest mlýn a jeho příslušenstvím býti nemohou. Dovolatelka hledí dále dovoditi, že dalším požadavkem vzniku příslušenství jest vlastnictví, že totiž vlastník věci hlavní musí býti vlastníkem věci vedlejší. Ale názor tento jest v rozporu se zněním a účelem §u 297 a) obč. zák. Dle tohoto zákonného předpisu nelze stroje, spojené s nemovitostí, jen tehdy považovati za příslušenství nemovitosti, je-li v pozemkové knize poznamenáno, že stroje jsou vlastnictvím někoho jiného. Jinak tedy na základě tohoto zákonného předpisu platí stroje za příslušenství nemovitosti bez ohledu na ujednanou výhradu vlastnictví. Z této zásady vycházejí rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu čís. 2799, 3085, 3263 a zejména 4118 sb. n. s., na jichž důvody se dovolatelka odkazuje. Ostatně rozhodnutí čís. 4118 (R II 299 24) bylo vydáno v její vlastní věci, a právě v tomto rozhodnutí poukazem na zákonné motivy bylo dovozeno, že knihovnímu věřiteli přísluší na strojích, s nemovitostí spojených a jejím příslušenstvím se stavších, právo zástavní po rozumu §u 457 obč. zák., ač-li nebyla — nejpozději při spojení strojů s nemovitostí v pozemkové knize poznamenána výhrada vlastnictví pro dodavatele strojů. Na rozhodnutí čís. 3699 téže sbírky se dovolatelka neprávem odvolává, ježto tam šlo o případ zcela jiný, že totiž osoba třetí a ne vlastník podniku (pily) věnovala cizí stroj k účelům oné pily. V tomto rozhodnutí jest též výslovně poukázáno na to, že dle §§ 294 a 297 obč. zák. vlastnosti příslušenství může nabýti jenom stroj, který byl v podniku postaven vlastníkem, čemuž nebylo v onom případě, v němž kupitel od vlastníků továrny odlišný sám nestal se ani vlastníkem sporného stroje. Netřeba se tedy obíratí otázkou, zda vlastník elektrárny k zmíněným strojům nabyl práva vlastnického, neboť, jak dovozeno, žalované straně přísluší právo zástavní bez ohledu na tuto otázku. K vývodům dovolacím se ještě podotýká, že k tomu. by

věc stala se příslušenstvím nemovitosti, stačí, aby byla určena k trvalému jejímu užívání a k ní byla v takovém místním poměru, který tímto účelem jest podmíněn. Stačí proto, že stroje byly v elektrárně instalovány a s ní, jak dovolatelka sama doznává, spojeny a že mají tedy trvale účelům elektrárenským sloužiti. Nezáleží však na větším nebo menším stupni fysické stability tohoto spojení; v §u 297 obč. zák. prohlašují se za příslušenství i okovy u studny, provazy, řetězy, hasičské náčiní a pod., tudíž věci, které dle fysických zákonů jsou věcmi samostatnými. Jeví tedy právo zástavní za pohledávky žalované strany plnou účinnost vůči dovolatelce, kteréžto bylo ohledně jejího tvrzeného práva vlastnického právoplatně odepřeno povolení poznámky knihovni dle §u 297 a) obč. zák., pročež právem soudové obou nižších stolic nevyhověli žalobě.

Čís. 5249.

Zákon o společenstvech ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Společenstvo, jehož členem může být každý dělník, řemeslník, obchodník atd., není oprávněno provozovati živnost hostinskou, kavárenskou, divadelní a biografickou. Lhostejno, že správním úřadem byla udělena družstvu hostinská koncese.

(Rozh. ze dne 2. září 1925, R I 569/25.)

Žádost »Družstva Dělnický dům v X., zapsané společenstvo s ručením obmezeným«, by byla zapsána do rejstříku společenstevního změna §u 1 stanov v ten smysl, že společenstvo jest oprávněno provozovati ve svém domě živnost hostinskou, kavárenskou, divadelní a biografickou, r e j s t ř í k o v ý s o u d zamítl, poněvadž provozování oněch živností u společenstva, jehož členem může být dle §u 15 stanov každý dělník, řemeslník, obchodník atd., nemůže se díti společnou hospodářskou prací členů a členové nemají ve své výživě a hospodaření podporování býtí přímo, nýbrž při živnostech oněch může zaměstnáno býtí jen několik málo členu a členové mají býtí podporování jen nepřímou rozdělením případného zisku tak, že by nešlo o svépomocnou živnost ve smyslu §u 1 zák. o společenstvech ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., dle něhož provozování živnosti hostinské a kavárenské jest u tohoto společenstva vzhledem k ustanovení §u 15 stanov a provozování divadelní a biografické živnosti u společenstva vůbec nepřípustno, ježto v posledních případech nejde o účel hospodářský, nýbrž zábavný, poučný, vzdělavací, zkrátka kulturní, ideální, k jehož sledování forma společenstevní přípustna není. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil poukázav k duvodům prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Proti usnesení rekursního soudu jest v nesporném řízení dovolací rekurs přípustným jen tehdy, je-li napadené usnesení ve zřejmém rozporu